

М О Г И Л А

Ширей се полето безкрайно,
Чакъ погледъ догдето застига;
Край стария пътъ, средъ полето
Висока могила се вдига.

Тя живъ е свидетелъ на тъмни
Съдби, презъ години незгодни.
За нея запазенъ е споменъ
Въ тъжовните песни народни.

Неканенъ, нечаканъ долетялъ,
Отъ чакъ крайно-земски пустини,
Воителъ незнаенъ, съ безчетни/
И жадни за кърви дружини.

Не свикналъ на воля юнашка
Отъ нийде отпора да среща,
Където поминалъ — следъ него
Оставало пустошъ зловеща.

Предъ него се пръсквалъ народа,
Кат' стадо предъ вълка настървенъ,
Че плянъ и погибель вещаялъ
Навсякъде мечтъ му кървенъ .